

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Hra
se smrtí

KIO KAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM – PLAYING DEAD
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-349-9

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Celý svět je jeviště

Vniknout do prázdného divadla nebylo nic obtížného. Do uličky táhnoucí se podél zadní strany budovy nebylo z High Street vidět a několik popelnic se nabízelo jako stupeň, po kterém mohl vylézt výš. Okna do nové šatny nepřiléhala hned od chvíle, kdy je tam zabudovali.

Stačil mu šroubovák, aby odsunul háček, a – *cvak* – okno se snadno otevřelo.

Přehodil nohy přes parapet a seskočil dolů.

Byl uvnitř.

Zůstal nehybně a bezhlučně stát, ani nedýchal, jen poslouchal zvuky ozývající se ve staré budově ponořené do tmy.

Nic.

Byl tu sám.

Vytáhl tužkovou baterku, rozsvítil ji a podíval se na hodinky: deset večer. Zkouška skončila v devět. V tuhle dobu se do budovy už nikdo nevrátí. Teď asi všichni sedí u Anděla naproti přes ulici a popíjejí druhou pintu.

Pokud nenatropí příliš velký hluk, může v divadle udělat to, co musí, a o půl jedenácté bude zase doma. Třeba

mu zbude dost času, aby si také zaskočil do hospody a dopřál si půl pinty na stojáka...

Vyklouzl z šatny na chodbu. Připadalo mu, že teď, v noci, je zde čerstvá barva cítit víc než normálně.

Baterku vlastně téměř nepotřeboval. Znal rozložení místností a chodeb v budově jako své boty a nic na tom nezměnila ani nedávná rekonstrukce. Dvoje protipožární dveře, potom schodiště, a už tam byl...

Stál v hledišti hned pod předscénou jeviště.

Kuželem světla baterky přešel kolem dokola. Úhledné řady zbrusu nových sedadel se povlovně zvedaly, až se ztrácely ve tmě pod balkonem. Vysoká okna po stranách propouštěla dovnitř matné oranžové světlo pouličních lamp před divadlem.

Označení nouzových východů slabě zeleně svítilo. Ve výšce pod stropem rozlišil i dokonale opravenou viktoriánskou štukovou výzdobu. Cherubové hráli na harfy, bohové divadla popíjeli víno a pobaveně shlíželi do hlediště.

Když jsem byl kluk, tak to tady vypadalo jinak.

Vzpomněl si na všechna ta sobotní dopoledne, kdy tu seděl se svými cherringhamskými vrstevníky a dívali se na filmy promítané na staré, ošuntělé projekční plátno, házeli po sobě popcorn, povykovali a vůbec dělali čurbes.

Pokukovali po starších klucích a holkách, kteří se v zadní řadě líbali a muchlovali...

Proboha, jak to tady tehdy smrdělo. Ale teď, když se do divadla investovala spousta peněz získaných z loterie, se tady všechno staré zlikvidovalo a nově zařídilo – z Malého divadla se stala instituce, na kterou mohl být Cherringham pyšný.

Přestavba se týkala vnějšího vzhledu i vnitřních prostor. Nechyběl zde nejmodernější digitální zvukový

systém ani nový světelný park. Existoval plán zahrnující bohatý program hudby a vážných i komediálních divadelních představení, jenž pokrýval období až do příštího jara.

Cherringhamští Divadelníci, ochotnický spolek, který tu sídlil, měl do úvodního roku naplánované tři premiéry.

Byla hanba, že ti nafoukaní idioti, kteří divadelní spolek vedli, nedokázali vymyslet něco lepšího. Vůbec nedovedou odhadnout, co by se lidem líbilo.

Naprosto nechápou *cítění* diváků.

Znovu v něm zadoutnala zlost, a tak se několikrát zhloboka nadechl, aby se uklidnil.

Vůbec není nutné se rozčilovat. Však on to napraví, no ne?

Proto je přece tady.

Po třech schůdcích vystoupal na jeviště a kolem černého závěsu v portálu proklouzl do zákulisí. Tam už baterku opravdu potřeboval. V oponě a závěsech nezůstala žádná škvírka, kudy by do zázemí jeviště proniklo aspoň trochu světla.

Posvítil baterkou nahoru do provaziště.

Uviděl důkladný železný nosník, který se táhl z levé na pravou stranu jeviště. Na něm visely různé reflektory a bodová světla. Od nosníku se dozadu za jeviště a za kulisy táhly řetězy a lana.

Ze zkušenosti věděl, jak těžké jsou reflektory i bodové lampy. Nastavit světelnou rampu byla práce pro dva chlapy a prvním pravidlem při tom byla co největší bezpečnost.

Rozhodně nikdo nestál o to, aby se nějaký reflektor smekl z rampy a spadl na jeviště. Zvláště ne během představení, kdy je scéna plná herců, kteří se soustředí na představení a dávají pozor, kdy se ozve jejich nárážka.

Ani by je nenapadlo podívat se nahoru, i kdyby od světel zaslechl nějaký hluk.

Do šestimetrové hloubky by se zřítil kovový předmět s ostrými hranami o váze pěti, možná deseti kilogramů.

To by tedy bolelo.

Ba ne. To by *víc* než bolelo.

Mohlo by to *zabít*.

Z náhlého popudu se vrátil zpátky na jeviště, poklekl na jedno koleno a čelem se otočil k neviditelnému publiku.

„Kdyby to konec v jeho konci mělo, dobré by bylo skoncovat to hned,“ * zadeklamoval a jeho hlas jako by naplnil celé divadlo.

Na zbytek monologu si nemohl vzpomenout.

Vstal a přesvědčil se, že má v kapse pořád schovaný maticový klíč. Pak přešel k železnému žebříku upevněnému na boční stěně, baterku sevřel mezi zuby a začal šplhat nahoru ke světelné rampě...

Tentokrát bych mohl někoho zabít, pomyslel si.

* Shakespeare, Macbeth 1.7, v překladu Martina Hilského (pozn. překl.)

2.

Na značky, prosím

Graham Jones stál v portálu a cítil, jak mu po zádech klouže další kapka ledového potu. Zíral do zkušebního textu divadelní hry, který svíral v rukou, a pokoušel se vtlouct do paměti svou repliku, ale řádka slov, která měl na scéně pronést, jako by mu *plavala* před očima.

Podíval se po ostatních příslušnících hereckého ansámblu na jevišti kousek od něho. Všichni vesele předváděli své role – a bez textu v ruce!

Co se to s ním děje? Proč to nedokáže tak jako oni? Proč jako jediný pořád – jakže tomu říkají? – zůstává u papíru?

A ten jejich žargon! Nástup. Narážka. *Provaziště*.

Všechno to byla hrozná, strašná chyba.

On přece není žádný *herec*. Nikdy předtím nic podobného nedělal. Jak mohl u všech všudy přijít na nápad, že by mohl tohle dokázat?

Chtivost? Pýcha? Ne. Láska, obyčejná a prostá láska.

Ellie, barmanka z hospody U Ploughmana, se přihlásila na konkurz už před několika měsíci, kdy se blížilo zprovoznění renovovaného divadla a spolek Divadelníci rozhodl, že hledá nové talenty. A rovnou dostala hlavní ženskou roli!

Krásná Ellie, která za barem točila pinty piva a vždycky pro něho měla takový zvláštní úsměv.

To, jak se usmívala, muselo přece něco znamenat, no ne? pomyslel si.

Nikdy nesebral odvahu k tomu, aby ji v takové situaci oslovil – bylo tam pořád plno ostatních chlapů, tedy aspoň mu to tak pokaždé připadalo. Koneckonců to byla hospoda, že...

Ale kdyby třeba dostal nějakou malou roli v chystaném představení, tak by si s ním při pravidelných večerních zkouškách určitě občas popovídala, poznala ho blíž a pak si ho oblíbila, možná by se do něho dokonce mohla zamilovat...

Odjakživa měl sklony k podobným fantastickým úvahám, při nichž si domýšlel kdovíco...

Potom by se s ní oženil a ona by se k němu a jeho synovi přistěhovala a všichni by žili šťastně až do smrti.

Takže se také vypravil ke konkurzu a kupodivu i on dostal roli a teď...

„Haló, Grahame! Země volá Grahama!“ ozval se z jeviště ostrý hlas režiséra Jeze Kramera.

Graham se po něm podíval a ke své hrůze viděl, že Kramer i všichni ostatní herci stojí na jevišti, mají založené ruce, ani se nehnou a civí na něho.

„Pro Boha živého, Grahame, copak ty nikdy neslyšíš svou narážku?“

„Ach, sakra, omlouvám se, já...“

„Neomlouvej se mi, prosím tebe. Jen mi předved' svého policejního konstábla Bulla, ještě než my ostatní tady umřeme hanbou!“

„Jistě, ano...“

Graham se nadechl, vykročil na jeviště a hledal svou značku, jak ho to učili.

Uf, tamhle je, oddechl si, když zahlédl malý kroužek nakreslený křídou na prknech jeviště hned vedle Jeze.

Postavil se na ni a otočil se tváří k hledišti.

„Nuže, nuže!“ spustil tím nejlepším policejním hlasem. „Doslechl jsem se, že zde došlo ke spáchání zločinu.“

„To nepochybně došlo, dámy a pánové,“ pravil Jez a ukazoval rovnou na něho. „Přistihli jsme tohoto muže, jak se vydává za herce!“

V první vteřině Grahama napadlo, že má v textu hry nalistovanou špatnou stránku. Tuhle větu vůbec nepoznával. Ale pak viděl, jak se všichni na jevišti rozchechtali. Dokonce i zezadu ze zákulisí zaslechl pochechtávání a smích.

To ale byla rána pod pás, pomyslel si. Potom se ale také dal do smíchu.

Jez Kramer byl tyran. A Graham dobře věděl, jak se s podobnými jako on vypořádat. Koneckonců na ně narážel celý život. Řešení našel v tom, že se jim úplně poddal, smál se sám sobě hlasitěji než všichni ostatní a prostě to ponížení přetrpěl.

Protože tyrany nakonec tyranství znudí a vyberou si nějakou novou oběť.

Tak to mělo teoreticky fungovat.

Pozoroval Jeze, který přistoupil těsně k němu a objal ho paží kolem ramenou. Tohle gesto Graham také dobře znal. Pro ostatní to naznačuje přátelský, smířlivý postoj. Ale on je vnímal jako výraz podrobení. Manipulace.

„Grahame, Grahame, Grahame,“ pravil Jez kamarádsky. „Copak se to s tebou děje?“

„Já nevím, Jezi,“ pokrčil Graham rameny.

„Co kdybychom k tobě přivázali raketu a tu pak odpálili, aby ses dostal na jeviště?“

„To by bylo srandovní,“ řekl Graham. „A pak byste mě asi museli zase odpálit raketou z jeviště.“

Díval se, jak se Jez směje. Mimoto ale také viděl, jak si ho Jez zkoumavě prohlíží, aby se ujistil, jestli si z něho Graham nedělá šoufky.

„Výborně, Grahame,“ řekl. „Jen ještě jedna drobná, maličká poznámka: pamatuj si, že máš mluvit k ostatním hercům, ne k hledišti.“

„Ano, jasně. Samozřejmě.“

„Ty jsi místní polda, Grahame. Tuhle lord a lady Blakeovi tě přivolali do venkovského sídla...“

Jez ukázal na dvojici herců – Helen Edwardsovou a Ambrose Goodea. Graham jim pokývl hlavou a povzbudilo ho, když viděl, že se na něho usmívají. Helen a Ambrose byli dlouholetí cherringhamští občané, žádní přivandrovalci jako Jez.

Uvědomil si, že Jez pořád ještě mluví, a pokusil se na něho znovu soustředit.

„... abys vyšetřil, kde je drahocenná perla, která se tam ztratila.“

„Ano, Jezi, promiň.“

„A pamatuj – tohle je vážná detektivka, žádná fraška Raye Cooneyho.“

Viděl, že Jez ustoupil zpátky. Zdálo se, že je spokojený, když Grahamovi všechno tak vyložil.

„Něco mě napadlo, Jezi,“ řekl Ambrose. „Co kdybys ho nechal vejít na jeviště zleva? Tak bys na něho mohl kývnout, kdyby zase netrefil narážku.“

Graham sledoval Jeze, jak hercův nápad zvažuje.

„Skvělá myšlenka, Ambrosi!“ zvolal. „Vlastně úžasná. Třeba bys to celé mohl režirovat ty.“

Graham měl pocit, jako by se na jevišti ochladilo.

„Ano, taky jsem to dělal, že,“ odpověděl Ambrose mrzutě, „než jsi ty...“

„Takže z levého portálu, ano?“ pokračoval Jez a Ambroseho si nevšímal.

„Z levého?“ ujišťoval se Graham.

„Ano, Grahame,“ řekl režisér a ukázal na portál. „To je ten, co je naproti pravému. Ach, proboha. No prostě tamhle odtud.“

Graham přikývl. Zdálo se to jednoduché, ale... nezpůsobí to problémy s tím... jak se to řekne? Kde stojí na jevišti všichni ostatní...

Rozestavení, to je ono.

„Víš to jistě?“ zeptal se. „Nebudeme muset měnit kvůli konci scény rozestavení, aby nám to...“

„To vyřešíme, až se tam dostaneme, ano?“ máchl Jez rukou. „Všichni na místa, už jsme dneska večer prokecali spoustu času a já se musím dostat domů, protože mě čeká důležitý konferenční telefonát – *capiche*?“

Graham spěchal do protějšího portálu. Přitom zahlédl, jak mu Helen ukazuje palec nahoru a bezhlesně se ptá: „Jsi v pořádku?“

Jenom přikývl, že ano.

Možná se někdy chovala trochu namyšleně, ale vždycky jako by chápala, co se s ním děje.

Z portálu vyhlížel na jeviště, kde Jez znovu probíral celou scénu. Sledoval v textu hry promluvy jednotlivých postav, jimiž se děj ubíral blíž a blíž jeho výstupu, který měl na stránce podtržený žlutým zvýrazňovačem.

Blížilo se to, blížilo, až přišla čarovná Helenina slova: „Pokud někdo opravdu *ukradl* Perlu Bombaje, pak se z té hanby nikdy nevzpamatujeme!“

S důvěrou vystoupil z portálu a kráčel k Jezovi.

To nebyl špatný vstup, pomyslel si. Opravdu dobrý...